

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/3083 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 23 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 september 2003 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 15 januari 2007 heeft de minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 juli 2007, verzonden op 23 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

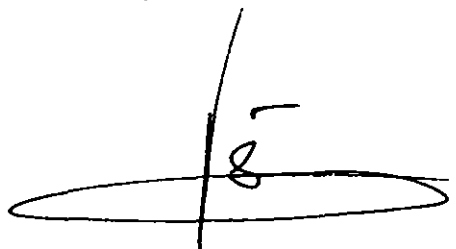
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 december 2007

248-501.

Verzonden: 6 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.7. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 28 juni 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Niet is gebleken dat eiser valt onder de categorie vrijgestelde vreemdelingen, genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Voor zover eiser heeft verzocht om vrijstelling van het mvv-vereiste gelet op zijn medische situatie is uit het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA-advies) van 29 mei 2006 gebleken dat eiser in staat is om te reizen. Eiser valt evenmin onder een van de overige categorieën vrijgestelde vreemdelingen, genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a tot en met f Vw 2000.

Eisers beroep op de hardheidsclausule, zoals neergelegd in artikel 3:71, vierde lid van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan evenmin slagen. B 1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire (Vc) spreekt van slechts zeer bijzondere gevallen, die door wet- en regelgever niet zijn voorzien, waarin de bevoegdheid tot toepassing van de hardheidsclausule kan worden aangewend. Voorts is als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke individuele gevallen wordt gehonoreerd. Uit het BMA-rapport is komen vast te staan dat, hoewel er bij eiser sprake is van psychische klachten in het kader van een Posttraumatische Stress Stoornis (PTSS) en (mogelijk posttraumatische) schouderklachten waarvoor eiser onder behandeling is, er geen sprake is van het ontstaan op korte termijn van een medische noodsituatie als verdere behandeling in het land van herkomst uitblijft. Reeds hierom is het niet van belang de vraag te beantwoorden of er voor eiser in Senegal, indien hij daar een mvv zou moeten aanvragen, behandelingsmogelijkheden zijn.

Verweerder volgt niet het standpunt van eiser dat het deskundige BMA-advies onjuist is. Eiser heeft hiertoe ook geen concrete, met bewijsstukken onderbouwde, aanknopingspunten naar voren gebracht. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) hoefde overigens noch door de medisch adviseur, noch door de Minister bij het beoordelen of de hardheidsclausule van toepassing is, rekening te worden gehouden met de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in Liberia, dan wel Senegal.

Tenslotte bestaat er geen ruimte om een beroep op schending van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven, als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te beoordelen, nu in de onderhavige zaak de vraag speelt of het mvv-vereiste kon worden tegengeworpen.

2.2. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder de beschikking onvoldoende heeft gemotiveerd en voert daartoe het volgende aan. In de eerste plaats heeft verweerder als uitgangspunt genomen dat eiser in Liberia een mvv zou moeten aanvragen. Dit dient echter bij de ambassade in Senegal, te gebeuren daar Liberia geen

Nederlandse ambassade heeft. Dat verweerder hiervan kennelijk niet op de hoogte is getuigt niet van een zorgvuldige voorbereiding. Als gevolg daarvan is de conclusie uit het BMA-advies, namelijk dat het verantwoord is voor eiser zich gedurende een onbepaalde tijd in Senegal op te houden, niet gemotiveerd. Daarnaast dient verweerder volgens de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, d.d. 8 december 2006, bij de beslissing aandacht te besteden aan de vraag of de gevolgen van de reis en het verblijf in het land van herkomst in medisch opzicht aanvaardbaar zijn te achten. Verweerder heeft dit nagelaten door de duur van het verblijf in Liberia, in samenhang met het door het BMA onderkende, complexe ziektebeeld van eiser, niet te betrekken in zijn beslissing. Evenmin heeft verweerder in zijn beslissing betrokken de niet-beschikbaarheid van medicatie en behandeling en de vraag of een langdurig verblijf in Liberia zou kunnen leiden tot een medische noodsituatie.

Hoewel eiser op de hoogte is van de lijn die de ABRS volgt, is hij van mening dat op grond van uitspraken van het Europese Hof (EH) die lijn niet langer als leidend dient te worden beschouwd. Ook indien niet sprake is van een eerdere verblijfsvergunning die gezinsleven mogelijk maakte, verdient het gezins- en privé leven bescherming. De periode waarin eiser in afwachting was van de beslissing op zijn bezwaar heeft meer dan drie jaren geduurd, in welke periode eiser rechtmatig verblijf had en derhalve recht heeft op zijn opgebouwde privé- en gezinsleven.

Beoordeling van het beroep

2.3. Ingevolge artikel 16, eerste lid aanhef en onder a Vw 2000, jo artikel 3.71, eerste lid Vb 2000, wordt de verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000, afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf.

2.4. De vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen, wordt ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000 vrijgesteld worden van het mvv-vereiste.

2.5. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid Vw 2000 kan verweerder artikel 3.71, eerste lid Vw 2000 buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.6. Niet bestreden is dat betrokkene niet in het bezit is van een geldige mvv.

2.7. Uit het BMA-rapport is gebleken dat eiser in staat is te reizen en dat er geen medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan indien behandeling in het land van herkomst achterwege blijft. Ingevolge B8 /3.2 Vc is van een medische noodsituatie sprake indien op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten het achterwege laten van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Uit het BMA-rapport is gebleken dat het niet aannemelijk is dat deze situatie zich op korte termijn zal voordoen.

2.8. Ingevolge artikel 3.71, vierde lid Vb kan verweerder de hardheidsclausule toepassen indien de terugkeer van de vreemdeling, teneinde een mvv te verkrijgen, in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Deze bevoegdheid is discretionair en wordt, gezien het beleid van verweerder, zoals neergelegd in B1 / 2.2.1 Vc, alleen gebruikt in zeer bijzondere gevallen. Het beroep op de

hardheidsclausule dient zoveel mogelijk te worden onderbouwd met bewijsstukken en documenten. Er is in ieder geval geen sprake van een zeer bijzonder geval indien betrokkene aangeeft dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer – teneinde een machtiging tot voorlopig verblijf te verkrijgen – naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie. Nu uit het deskundigenadvies van het BMA is gebleken dat deze situatie zich niet op korte termijn zal voordoen en verweerder uitgaat en mag uitgaan van de korte duur van de procedure om in het land van herkomst dan wel in Liberia een mvv te verkrijgen, heeft verweerder in redelijkheid kunnen afzien van zijn bevoegdheid eiser vrij te stellen van het mvv-vereiste. Eiser heeft immers niet aannemelijk gemaakt en onderbouwd waarom er sprake zou zijn een langdurige mvv-procedure waardoor uiteindelijk toch een medische noodsituatie zou kunnen ontstaan. Evenmin heeft eiser, ter onderbouwing van zijn beroep op vrijstelling, bewijs hiertoe aangeleverd (B1 / 2.2.1 Vc). Eisers referentie aan de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 8 december 2006, snijdt, vanwege het korte termijn criterium, dan ook geen hout.

2.9. Anders dan eiser stelt leidt overschrijding van de beslistermijn niet tot rechtmatig verblijf in Nederland. Het niet vrijstellen van het mvv-vereiste levert geen schending op van artikel 8 EVRM, daar dit niet betekent dat het uitoefenen van het familie- of gezinsleven daardoor hier te lande nooit meer zal worden toegestaan. Er is slechts sprake van een terugkeer gedurende de – tijdelijke - mvv-procedure. Het zegt derhalve niets over het toekomstige gezinsleven van eiser. Tenslotte volgt de rechtbank eiser niet in zijn stelling dat verweerder door de, weliswaar lange, beslistermijn op het bezwaarschrift het vertrouwen heeft opgewekt dat eiser van het mvv-vereiste zou worden vrijgesteld. De procedure was er juist op gericht om duidelijkheid hierover te verkrijgen.

2.10. Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval ten gunste van eiser van het ter zake gevoerde beleid had dienen af te wijken. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt.

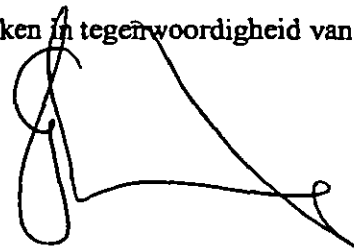
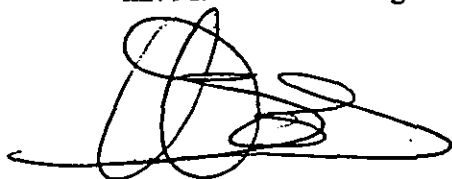
2.11. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.12. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.H. Bolhuis als griffier op 23 juli 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 23 AUG 2007

Van den Elst, Pots & Rouwé

advocaten

Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
Hoger beroep vreemdelingenzaken

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 SEP 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr P.R. van den Elst
mw. mr J.F. Rouwé - Danes
mr G.A. Pots
mw. mr J. Oosterhof
mr H.T. Gerbrandy
mw. mr A. Szirmai

Leeuwarden, 20 september 2007

inzake :
 : geboren op
nat. : Liberiaanse
doss.nr. : 0105-18-8005
Crv.nr. :
onze ref. : 27.1135/hg/dk

Spanjaardslaan 147

Postbus 123
8900 AC Leeuwarden

T 058 - 213 47 65
F 058 - 212 65 12

A P P E L S C H R I F T

Geven te kennen:

 geboren op van Liberiaanse
nationaliteit, thans verblijvende te AZC Oude Pekela aan
de Hooiweg 1 (9665 TZ) OUDE PEKELA, verder "appellant" te
noemen,

elst-rouwe@planet.nl

te dezer zake domicilie kiezende te Leeuwarden, aan de
Spanjaardslaan nr. 147, ten kantore van de advocaat en
procureur **mr H.T. Gerbrandy**, die te dezer zake door
voornoemde cliënt tot bepaaldelijk gevolmachtigde wordt
gesteld en als zodanig optreedt om namens voornoemde
cliënt hoger beroep in te stellen en daartoe derhalve
bepaaldelijk gevolmachtigd is;

Derdenrekening
Friesland Bank
rek.nr. 29.64.82.978

Appellant heeft op 11 december 2001 een aanvraag om een
verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd ingediend
onder de beperking het ondergaan van medische behandeling
ingediend.

-2-

Bij beschikking van 30 december 2003 heeft verweerder bij beschikking afwijzend op deze aanvraag beslist. Appellant heeft op 15 december 2003 daartegen bezwaargemaakt en op 1 december 2003 verzocht om het toewijzen van een voorlopige voorziening. Op 15 oktober 2004 heeft de voorzieningenrechter bij uitspraak de voorlopige voorziening toegewezen.

Appellant is op 19 december 2006 gehoord door een ambtelijke commissie. Bij beschikking van 15 januari 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 19 januari 2007 heeft appellant tegen de beschikking beroep ingesteld en tevens aan de voorzieningenrechter verzocht om toewijzen van een voorlopige voorziening.

Ter zitting van 28 juni 2007 heeft de openbare behandeling van het beroep plaats gevonden.

Bij uitspraak van 23 augustus 2007 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep ongegrond verklaard (**productie 1**).

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hiertegen tijdig hoger beroep in.

Grief 1

Ten onechte en onvoldoende gemotiveerd heeft de rechtbank in Rechtsoverweging 2.8 van de bestreden uitspraak overwogen dat terugkeer naar het land van herkomst, danwel een ander land verantwoord is gelet op het mogelijk ontstaan van een medische noodsituatie.

Toelichting op grief 1

In het beroepschrift heeft appellant aangegeven dat er bij het opstellen van het BMA advies uit is gegaan van het aanvragen van een mvv in Liberia, terwijl het aanvragen van een mvv in Liberia niet mogelijk is.

-3-

Nu niet blijkt dat de termijn, die door het BMA als uitgangspunt wordt genomen om vast te stellen of er sprake kan zijn van een medische noodsituatie op korte termijn, een zelfde termijn is als de termijn waarbinnen de mvv procedure geacht wordt te zijn afgerond, kan het rapport van het BMA geen grond bieden voor het oordeel dat terugkeer naar Liberia of een ander land niet een medische noodsituatie ten gevolge kan hebben. Immers, uit niets blijkt dat de mvv procedure ook een korte termijn heeft. In dat kader heeft de rechtbank miskend dat toepassing toekomt aan de in het beroepschrift geciteerde uitspraak van de rechtbank Den Bosch d.d. 8 december 2006.

De rechtbank heeft onvoldoende gemotiveerd waarom zij van mening is dat de korte termijn waarvan sprake is bij de beoordeling van de medische noodsituatie dezelfde termijn is als die van de duur van de mvv procedure.

Immers, uit niets volgt, noch uit informatie van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, noch uit informatie van de ambassades of de vertegenwoordiging in het buitenland zelf, noch uit de vreemdelingencirculaire of andere beleidsstukken van de IND dat het aanvragen van een mvv kort duurt, in ieder geval hooguit drie maanden. Nu deze drie maanden termijn wel uitgangspunt is bij het beoordelen of er sprake kan zijn van een medische noodsituatie op korte termijn had de rechtbank beter dienen te motiveren waarom zij er, ondanks hetgeen er in het beroep is aangevoerd, thans toch vanuit gaat dat ook de nieuwe afgifte procedure niet langer dan drie maanden zal duren.

Grief 2

Ten onrechte, danwel onvoldoende gemotiveerd heeft de rechtbank in Rechtsoverweging 2.9 van de bestreden uitspraak overwogen dat appelllant zich niet kan beroepen op bescherming van het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

-4-

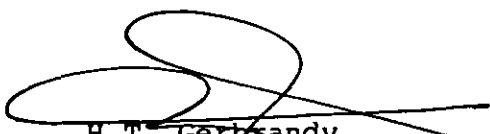
Toelichting op grief 2

Zonder verdere motivering verwerpt de rechtbank en in de bestreden uitspraak de in beroep aangevoerde nationale - en internationale jurisprudentie met betrekking tot artikel 8 van het EVRM. In ieder geval had de rechtbank uiting moeten geven aan het toepassen van de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 23 mei 2006, waaruit blijkt dat er ook bij eerste toelating een "fair balance" afweging dient te worden gemaakt. De rechtbank heeft onvoldoende gemotiveerd waarom deze uitspraak en deze wijze van toetsing in de onderhavige zaak niet aan de orde kan zijn.

Derhalve is de uitspraak van de rechtbank Groningen onvoldoende gemotiveerd en is er sprake van onjuiste rechtstoepassing door de rechtbank bij de beoordeling van het beroep van appellant. Derhalve kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven en dient zij te worden vernietigd en dient de rechtbank opdracht te krijgen met inachtneming van uw uitspraak in hoger beroep de zaak opnieuw te behandelen.

REDENEN

Waarom appellant verzoekt de bestreden uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen d.d. 23 augustus 2007 (proc.nr. 07/3083 BEPTDN LAMA Z BOLA) te vernietigen.

H.T. Gerbrandy

bepaaldelijk gevolmachtigde van appellant